

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Det händer mycket i mellanöstern nu. Eller är det bara som det verkar? Situationen på marken verkar ju inte förändras, bosättningar byggs ut, checkpoints finns kvar, folk arresteras och trakasseras på löpande band oftast utan någon formell anklagelse, mm. De sk fredsamtalen pågår för fullt, Kerry åker till Israel och Palestina som en skottspole men resultatet låter vänta på sig. Och under tiden har Mandela dött. Alla åkte på hans begravning men inte Netanyahu eller Peres. Israels samarbete med Sydafrikas apartheidregim är ju inte helt bortglömt,

Prøver planen (den som skulle fördriva 40000 beduiner från Negevöknen) har blivit uppskjuten. Om det beror på den internationella opinionen eller på oenigheten inom den israeliska regeringen eller båda må vara osagt men resultatet är positivt. EU verkar komma att erbjuda parterna i konflikten nästan medlemskap om de kan komma överens. Det är något som föreslogs av Jorge Buzaglo redan 2003 här i bladet. Få se om det för något gott med sig.

I detta nummer behandlar vi frågan om märkning av produkter från ockuperat område, förhållandet Israel - EU, apartheid, BDS mm, dessutom har vi ett par röster från svenskar som varit i Palestina nyligen och lite från den svenska scenen. Ett välmatat nummer, som räcker över jul och nyår. Vi i redaktionen önskar er alla ett Gott Nytt År!

Chefredaktör Jakob Srebro

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jonatan Stanczak, Maria Bergom Larsson

I detta nr: Taking apart apartheid, Uri Avneri (2), Vet Uri Avneri så lite om Israel, Jonathan Cook (6), Bojkott, Jorge Buzaglo (7), Israeli panel backs tax on groups urging boycott (11), DN-debatten om märkning av bosättarprodukter (12), Den amerikanska kampanjen mot SodaStream (18), ...och den i England (19), Veolia transportation firm divests from Israeli settlement bus lines, Saed Bannoura (21), Möte med ministerrådet Anna Block, Maria Bergom Larsson (23), Brev till EU-parlamentariker, Ilan Cohen (24), Raji Sourani, en av Right Livelihood pristagarna 2013 (25), Historien om Yanoun, Mina Olsson (26), Scener från en ockupation, Kerstin Vinterhed (28), Sammanbrottet, Uri Avneri (32), Mandela lever..., Ilan Cohen (36), Att lägga ord i en död mans mun, Dan Israel (38), Antisemiternas sång, Vladimir Vysotskij (39), JIPFs handlingsprogram (40)

Taking Apart Apartheid

Är Israel en apartheidstat?
Den frågan försvinner inte.
Den poppar upp var och
varannan månad.

Ofta används termen "apartheid" bara i propagandistiskt syfte. Apartheid, liksom rasism och fascism, är en retorisk term som man använder för att tala nedsättande om sin motståndare.

Men apartheid är också en term med ett precist innehåll. Den tillämpas på en specifik regim.

Det kan vara rätt, delvis rätt eller helt fel att göra jämförelser med en annan regim. Så slutsatserna beror med nödvändighet på jämförelsen.

NYLIGEN hade jag möjlighet att diskutera detta ämne med en expert som hade bott i Sydafrika under apartheidtiden. Jag kunde lära mig en hel del.

Är Israel en apartheidstat? Nåja, först måste frågan ställas: vilket Israel? Det egentliga Israel innanför den Gröna linjen, eller Israels ockupationsregim på de ockuperade palestinska områdena, eller både och?

Låt oss komma tillbaka till detta lite senare.

SKILLNADERNA mellan de två fallen är påtagliga.

Till att börja med så grundade sig SA-regimen, liksom deras nazistiska förebilder, på teorin om rasåtskillnad. Rasism var dess officiella grundsats. Israels sionistiska ideologi är inte rasistisk i den meningen utan grundar sig snarare på en blandning av nationalism och religion, fastän de tidiga sionisterna för det mesta var ateister.

Grundarna av sionismen avvisade anklagelser om rasism som absurda. Det är antisemiterna som är rasister. Sionister var liberaler, socialister, progressiva. (Vad jag vet är det bara en sionistledare som öppet hade uttalat sig gillande om rasism: Arthur Ruppin, den tyska juden som var pappa till de sionistiska bosättningarna på tidigt 20-tal.)

Sen handlar det om siffrorna. I SA fanns en mycket stor svart majoritet. Vita utgjorde ca en femtedel av befolkningen.

I det egentliga Israel utgör de arabiska medborgarna en minoritet på ca 20 %. I hela området under israeliskt styre mellan Medelhavet och Jordanfloden är antalet judar och araber i stort sett detsamma. Kanske utgör araberna nu en ringa majoritet - exakta siffror är svåra att

få fram. Med tiden är denna arabiska majoritet sakta på väg att bli större.

Vidare var den vita ekonomin i SA totalt beroende av svart arbetskraft. I början av den israeliska ockupationen av Västbanken och Gazaremsan 1967 slutade sionisterna att insistera på "judisk arbetskraft", och billig arabisk sådan från "territorierna" översvämmade Israel. Men i början av den första intifadan stannade denna utveckling av med förvånansvärd hastighet. Ett stort antal utländska arbetare importerades: östeuropéer och kineser till byggbranschen, thailändare till jordbruket, filippiner till hemtjänst o s v.

En av den israeliska arméns huvudsakliga uppgifter nu är att hindra palestinier från att illegalt korsa Israels "de facto-gräns" för att söka arbete.

Detta är en grundläggande skillnad mellan de två fallen, det ena med stora följder för de eventuella lösningarna.

Sorgligt nog är palestinierna på Västbanken i stor utsträckning anställda för att bygga bosättningar och arbeta i deras företag, vilket mina vänner och jag har manat till att bojkotta. Befolkningens ekonomiska misär driver dem till denna perversa situation.

I det egentliga Israel klagar arabiska medborgare över en diskriminering som begränsar deras möjlighet att anställas i judiska företag och

departement. Myndigheterna lovar regelbundet att göra något åt denna slags diskriminering.

På det hela taget liknar den arabiska minoritetens situation i det egentliga Israel mycket den som många nationella minoriteter i Europa och annorstädes lever under. De åtnjuter jämlikhet enligt lag, röstar i parlamentsvalen, representeras av sina egna mycket livliga partier, men i praktiken diskrimineras de på många områden. Att kalla detta för apartheid skulle vara grovt vilseledande.

JAG HAR ALLTID trott att en av de största skillnaderna var att den israeliska regimen på de ockuperade områdena exproprierar palestinsk mark för att bygga judiska bosättningar. Detta inbegriper privat egendom och s. k. "regeringsmark" (eng. "government lands", AE).

På den ottomanska tiden registrerades städernas och byarnas mark i sultanens namn. Under det brittiska väldet blev denna mark regeringsegendom och förblev så under Jordaniens regim. När Israel 1967 ockuperade Västbanken, tog ockupationsregimen över dessa landområden och gav dem till bosättarna, varigenom de palestinska städerna och byarna berövades den mark de behöver för naturlig tillväxt.

Och efter 1948 års krig exproprierades stora delar av arabiska landområden i Israel, och ett mycket

stort antal lagar antogs i detta syfte - inte bara flyktingarnas "frånvarande" egendom utan även arabers mark vilka hade förklarats som "närvarande frånvarande" - en absurd term som avsåg folk som inte hade lämnat Israel under kriget men lämnat sina byar. Och "regeringsmarken" i den palestinska delen, som hade blivit israelisk, fick också användas för de mängder av nya judiska immigranter som strömmade in i landet.

Jag hade alltid trott att vi i detta avseende var värre än SA. Icke så, sade min vän, apartheidregeringen gjorde precis samma sak: deporterade svarta till vissa områden, roffade åt sig deras mark och gav den Åt Endast Vita.

JAG HAR ALLTID TROTT att alla vita i SA var engagerade i kampen mot alla svarta. Men det tycks som att båda sidor var djupt splittrade.

På den vita sidan fanns afrikaner, som härstammade från holländska bosättare och talade en dialekt som heter afrikaans, och engelsmännen som talade engelska. De levde i två samhällen, ungefär lika stora, och ogillade varandra intensivt. Britterna föraktade de osofistikerade afrikanerna, som hatade de svaga britterna. Apartheidpartiet kallade sig för "nationalistiskt", i huvudsak p.g.a. att det såg sig som en nation född i landet, medan britterna var knutna till sitt hemland. (Jag har hört att afrikanerna kallade britterna för "salta penisar" därför att de stod med

en fot i SA och med den andra i Storbritannien så att deras könsorgan stack ner i oceanen.)

Den svarta befolkningen var också splittrad på många samhällen och stammar som inte tyckte om varandra, vilket försvårade för dem att enas i befrielsekampen.

SITUATIONEN på Västbanken liknar på många sätt apartheidregimens.

Sedan Osloavtalet är Västbanken delad i område A, B och C där israelisk makt utövas på olika sätt. I SA fanns många olika bantustans ("homelands") med olika styren. En del var officiellt sett helt autonoma, andra delvis. Alla var de enklaver omgivna av vita områden.

I vissa avseenden var situationen i SA åtminstone officiellt sett bättre än på Västbanken. Enligt sydafrikansk lag var de svarta åtminstone officiellt "åtskilda men jämlika". Lagen i allmänhet gällde alla. Så är inte fallet i våra ockuperade områden där lokalbefolkningen står under militärlagstiftning som är rätt godtycklig medan deras bosättningsgrannar står under israelisk civillagstiftning.

EN OMTVISTAD FRÅGA: hur mycket - om alls - bidrog den internationella bojkotten till apartheidregimens fall?

När jag frågade ärkebiskop Desmond Tutu, svarade han att effekten

i huvudsak var moralisk. Den lyfte det svarta samhällets moral. Min nya vän sade samma sak - men tillämpade det på de vita. Deras moral underminerades.

Hur mycket bidrog detta till segern? Enligt min väns bedömning: ca 30 %.

Den ekonomiska effekten var minimal. Den psykologiska effekten var långt viktigare. De vita såg sig som Västerlandets föregångare i kampen mot kommunismen. Västerlandets otacksamhet förbluffade dem. (De skulle helhjärtat ha skrivit under på Theodor Herzls löfte, grundaren av den sionistiska rörelsen, att den framtida judiska staten skulle bli Europas föregångare och en mur mot asiatisk - d.v.s. arabisk - barbarism.)

Det var ingen slump att apartheid bröt samman några år efter Sovjetimperiets kollaps. USA tappade intresset. Kan detta hända även i vårt förhållande till USA?

(För resten skickade African National Congress unga svarta sydafrikaner till Sovjetunionen för att studera; de blev chockade av den rasism de mötte där. "De är värre än våra vita," var deras kommentar.)

OMRÅDET där bojkotten hårdast drabbade apartheidanhängare var inom sporten. Cricket är en nationell fix idé i SA. När de inte längre kunde delta i internationella tävlingar,

kände de av motgången. Deras självförtroende bröts ner.

Deras internationella isolering tvingade dem att tänka ännu mer över det moraliska i apartheid-systemet. Alltfler måste rannsaka sig själva. I de slutliga valen efter överenskommelsen röstade många vita, inklusive många afrikaaner, för ett slut på apartheid.

Kommer en bojkott av Israel få samma effekt? Det betvivlar jag. Judar är vana vid att isoleras. Att "hela världen är emot oss" är för dem en naturlig situation. Ibland har jag faktiskt känslan av att många judar känner sig besvärade i vilken annan situation som helst.

En enorm skillnad mellan de två fallen är att alla sydafrikaner - svarta, vita, "färgade" eller indier - ville ha en stat. Det fanns inga som var för en delning. (David Ben-Gurion, en stor förespråkare för en delning efter palestinskt mönster, föreslog en gång att alla vita i SA skulle koncentreras i Kapregionen och där grunda en vit stat efter israeliskt mönster. Ingen var intresserad. Ben-Gurion kom med ett liknande förslag för Algeriet vilket mötte samma öde.)

I vårt fall vill en stor majoritet på båda sidor leva i en egen stat. Idén om ett enat land där hebreisktalande judiska israeler och arabisktalande palestinier skulle leva sida vid sida såsom jämlikar, göra värnplikt i

samma armé och betala samma skatt tilltalar dem inte alls.

APARTHEID STÖRTADES av de svarta själva. Ingen krypto-kolonialistisk nedlåtenhet kan skymma detta faktum.

De masstrejker som de afrikanska arbetarna genomförde - och den vita ekonomin var beroende av dem -

gjorde de styrande vitas position omöjlig. De svartas massuppror där de uppvisade ett enormt fysiskt mod, blev avgörande. Till slut befriade de svarta sig själva.

Och ytterligare en skillnad: i SA fanns det en Nelson Mandela och en Frederik de Klerk.

Uri Avnery

Översättning: Anja Emsheimer

Vet Uri Avnery så lite om Israel?

En sak som bekymrar mig med Uri Avnery - hur bra hans arbete som journalist och fredsaktivist än är, särskilt i fråga om de ockuperade områdena - det är att han fortfarande kan skriva fullkomlig nonsens om vad som pågår inne i Israel. Det är svårt att veta huruvida det är simpel okun- nighet eller ett dåligt fall av ideolo- giska skygglappar. Men det är också svårt att tro att en man som har stude- rat sitt eget samhälle så länge verk- ligen vet så lite om vad som pågår i det.

Det finns en hel del man kan bestrida i hans senaste alster om jämförelsen mellan Israel och Sydafrika under apartheid, men följande avsnitt drabbar verkligen ens förstånd:

”På det hela taget liknar den arabiska minoritetens situation i det egentliga Israel mycket den som många nationella minoriteter i Europa och annorstädes lever

under. De åtnjuter jämlikhet enligt lag, röstar i parlamentsvalen, representeras av sina egna mycket livliga partier, men i praktiken diskrimineras de på många områ- den. Att kalla detta för apartheid skulle vara grovt vilseledande.” (AE’s översättning)

Jag skulle önska att Avnery kunde peka ut den europeiska stat där - som i Israel - 93 % av marken har nationaliserats till förmån för en etnisk grupp (judar) och därmed utesluter en annan etnisk grupp (palestinska araber). Eller där övervakningskommitteer enligt lag är verksamma i hundratals sam- hällen just för att förhindra en etnisk grupp (palestinska araber) från att bo i dessa.

Eller den europeiska stat som, liksom Israel, har två olika lagar för medborgarskap: Lagen om Åter- vändande (1950) och Lagen om Medborgarskap (1952), i avsikt att ge rättigheter till en etnisk grupp

(judar) som egentligen ännu inte är medborgare eller bosatta i staten men privilegieras framför en grupp (palestinska araber) som har medborgarskap och är bosatta i denna stat.

Eller en europeisk stat som har 55 lagar vilka uttryckligen diskriminerar utifrån den etniska grupp man tillhör.

Eller en europeisk stat som, liksom Israel, överlåter något av sina maktbefogenheter till ex-territoriella organ såsom Jewish Agency och Jewish National Fund vars stadgar förpliktigar dem till diskriminering grundad på etnisk tillhörighet.

Eller den europeiska stat som nekar sina medborgare att använda sig av vanliga institutioner för alla som handhar frågor kring individen såsom äktenskap, skilsmässa och begravning, och utsätter alla medborgare för olika infall och fördomar från religiösa ledare.

Eller en europeisk stat som inte erkänner sin egen nationalitet, och där den enda lösningen för att få vara med i den dominerande nationella gruppen (judar) eller att invandra är genom omvändning.

Det skulle förvåna mig om han skulle kunna hitta en enda europeisk stat med ett enda av dessa kännetecken. Även om han skulle kunna det så har den inte fler än *ett* av dessa kännetecknen.

Israel har dem alla och ännu fler.

Så berätta nu för mig att Israel diskriminerar de palestinska arabiska medborgarna på samma sätt som europeiska stater gör med sina minoriteter.

Jonathan Cook

<http://www.jonathan-cook.net/blog/2013-10-26/does-uri-avner-know-so-little-about-israel/>

Översättning: Anja Emsheimer

Bojkott

”Alla som verkligen är måna om Israels framtid måste vid det här laget vara för en ekonomisk bojkott”, sa nyss Gideon Levy (se hans artikel i förra nummret). Det är sant: alla, men först och främst israelerna, borde inse att ockupationen, förutom att den är olaglig och omänsklig, är ohållbar.

Israelerna ser tyvärr inte den stora faran i horisonten; oavsett vad

folkrätten och internationell opinion säger, fortsätter Israels förtryck och diskriminering av palestinierna. För att Israel ska ha någon framtid behövs därför en stark internationell rörelse, som tvingar Israel att sluta fred med palestinierna. En stark internationell rörelse för ekonomisk bojkott måste hjälpa Israel att till sist inse att det är i dess bästa intresse att sluta fred. Sedan en tid tillbaka stödjer Judar för israelisk/palestinsk fred den internationella BDS-

rörelsen som står för Bojkott, De-investering (dvs tillbakatagande av utländska investeringar från Israel) och ekonomiska Sanktioner.

JIPF har koncentrerat sitt arbete på bojkotten av import av varor från de ockuperade områdena och arbetat för att det ska bli möjligt att identifiera varor producerade av israeliska bosättare och företag i dessa områden, men illegalt sålda som israeliska produkter. JIPF arbetar också för att Sverige ska verka inom EU för en konsekvent tillämpning av avtalen som kräver att Israel visar respekt för folkrätten och palestiniernas mänskliga rättigheter. JIPF uppmanar alla svenska organisationer som arbetar för fred och rättvisa att följa med oss i detta första steg i en bred rörelse som skickar klara signaler av motstånd till Israels regering. Bland andra organisationer, skulle Svenska kyrkan kunna följa Kanadas förenade kyrkas exempel, som nyligen startade en kampanj om "Unsettling Goods", som syftar till att bojkotta bosättningsvaror.

En nyligen publicerad bok utgiven av Rich Wiles, *Generation Palestine—Voices from the boycott, divestment and sanctions movement* (Pluto Press, London), analyserar BDS rörelsen från flera olika viktiga perspektiv.

I sitt förord påminner ärkebiskopen Desmond Tutu oss om en tid när regeringarna i Väst, framför allt USA och Storbritannien, mer eller mindre

stödde apartheidregimen i Sydafrika. (Som han nämner var det så sent som år 2008 som USA tog bort Nelson Mandelas terroriststämpel, 18 år efter hans frigivning.) "Om allt hade berott på de demokratiska regeringarnas agerande i Väst, skulle vi fortfarande leva under apartheid". "När vi krävde sanktioner kallade den sydafrikanska regeringen oss för kommunister och det räckte som argument. De behövde aldrig besvara oss med rationella argument."

Detta påminner om Israels reaktion mot kritikerna av dess politik mot palestinierna. Så fort någon vågar kritisera Israels politik gentemot palestinierna används antisemitstämpeln för att diskreditera kritiken utan att behöva bemöta den, på samma sätt som kommuniststämpeln användes under kampen mot apartheid.

På samma sätt som i Sydafrika under apartheid tiden, fortsätter Israels förtryck av palestinierna utan nämnda invändningar från västvärldens regeringar. Israels regering vet, på samma sätt som Sydafrikas regering förut visste, att de kan göra nästan vad som helst utan att det blir konkreta konsekvenser.

Stödet från goda människor världen runt var avgörande för anti-apartheid rörelsen i Sydafrika, menar Tutu. Det är nu hög tid för oss att göra samma sak igen. BDS rörelsen är avgörande för palestiniernas kamp,

och för mänsklighetens kamp för rättvisa och frigörelse.

I en artikel av en annan av bokens författare, Ramzy Baroud, berättas den historiska bakgrunden bakom dagens BDS rörelse. Grunden till BDS lades 2004 av en grupp palestinska akademiker och intellektuella som uppmanade till bojkott av israeliska akademiska och kulturella institutioner. Ett år efter startade BDS rörelsen, med stöd från ett antal palestinska organisationer och inspiration från den internationella anti-apartheid rörelsens erfarenheter. Enligt Baroud var en av rörelsens viktiga stunder år 2010, när studenterna vid Kaliforniens universitets ledning föreslog de-investering från de företag som profiterade på den israeliska ockupationen av västbanken. Motionen om de-investering stöddes av ett antal kända intellektuella och Nobel fredspristagare, som menade att "som erfarna fredsmäklare, vet vi att enbart samtal och förhandlingar, utan ekonomiska påtryckningsmedel, inte kommer att motivera Israel att ändra sin politik".

Ramzy Baroud menar att BDS har öppnat en ny grund för den palestinska kampen, baserad på universella värden och principer, som frihet, rättvisa och mänskliga rättigheter.

För Ronnie Kasrils, av judisk börd och f.d. minister i Sydafrika, inger utvecklingen av BDS rörelsen hopp: sedan den startades 2005 har BDS

rörelsen kommit längre än anti-apartheid rörelsen på sina första 7 år—och den tog över 30 år för att uppnå sina mål. Med erfarenhet från sin tid som underrättelsechef under anti-apartheid kampen har han några viktiga lärdomar att dela med sig. Den första är att en sådan rörelse måste vara mån om sina höga etiska och moraliska principer. Också viktigt för anti-apartheid kampen var att den internationella rörelsen emot apartheid-regimen föddes och utvecklades utifrån den inhemska kampen. Detta behov att rörelsen ska ha en klar förankring i det palestinska samhället är något som också påpekas av Kali Akuno, en annan av bokens författare, utifrån erfarenheterna av de svartas kamp i USA. Lika viktigt var att anti-apartheid rörelsen hade en bred bas inom folkrörelserna, politiska partier, kyrkorna och samhället i stort. För Kasrils är stödet till BDS avgörande även för Sydafrika, därför att, som Nelson Mandela en gång sade, "Vi vet mycket väl att vår frihet inte är fullständig utan palestiniernas frihet".

Richard Falk, som precis som Kasrils är av judisk härkomst, är professor emeritus i internationell rätt vid Princeton universitet i USA. Han har skrivit flera rapporter om Israel/Palestina konflikten för FN:s räkning. Vid det här laget borde stå klart, menar Falk, att FN, diplomatin, och "fredprocessen" leder inte till fred i Israel/Palestina. Fred och rättvisa kommer att uppnås bara genom den kamp som förs av, med

och på uppdrag av palestinierna själva. BDS kampanjen innebär en förändring av kampformerna för palestinierna, mot en bredare form av förankring inom folkrörelserna och det civila samhället internationellt, med en tydlig icke-våldsprofil. Icke-våld är en helt legitim metod för att tvinga fram den respekt för internationell rätt och mänskliga rättigheter som förnekas palestinierna.

Det krävs ett extraordinärt mod av Gideon Levy och andra aktiva israeller som uppmanar till bojkott och stödjer BDS kampanjen. Som Richard Falk påminner oss antog Knesset år 2011 en kvasi-fascistisk lag som straffar personer eller organisationer som förespråkar "ekonomisk, kulturell eller akademisk bojkott", och straffar även de som bojkottar bosättarnas produkter eller tjänster.

Enligt Falk verkar palestinierna äntligen funnit en form av motstånd som ger dem den lagliga och moraliska överhanden. Israels idiotiska politik förstärker denna överhand genom sin systematiska vägran att följa internationell lag och genom att förvägra palestinierna deras mänskliga rättigheter. BDS-kampanjen är ett hoppingivande sätt att skriva Palestinas framtida historia på lagens och moralens språk, snarare än genom våldets och krigets blodiga språk. Sådan kamp, så starkt baserad på rättens och rättvisans grund, är värd allt stöd, från oss alla.

Ärkebiskopen Atallah Hanna skriver om Kairos Palestina, "de palestinska kristnas ord till världen om den israeliska ockupationen och en kallelse om solidaritet för att uppnå en rättvis fred". Enligt Kairos Palestina, är BDS-rörelsens viktigaste mål rättvisa, fred och säkerhet *för alla*, både israeller och palestinier. Kairos förespråkar fredliga medel för att göra slut på ockupationen och förkastar hämnd och våldets onda cirkel. BDS är tänkt att etablera frihet och rättvisa för palestinierna, samtidigt som israelerna försäkras fred och säkerhet. "Vi kallar på israelerna att göra slut på ockupationen. De ska se då en ny värld, där det inte finns rädsla, inte hot—utom säkerhet, rättvisa och fred".

Shir Hever, ekonom på Jerusalems israelisk-palestinska *Alternative Information Center*, har genom sina analyser visat på viktiga ekonomiska aspekter av ockupationen. Militärutgifterna ökar snabbt i Israel, enligt vissa uppskattningar så mycket som 7 procent per år. Detta ökar ständigt trycket för staten att minska de sociala utgifterna, och förklarar de utbredda sociala protesterna år 2011. En annan viktig faktor som gör den israeliska ekonomin extra sårbar för ekonomisk bojkott är den starka beroende av internationell handel. Israel är en av världens mest handelsberoende länder och skulle inte lätt klara av en stark minskning av export eller import.

För Shir Hever är det en moralisk plikt för israeler att stödja BDS. Det är extra viktigt att just deras röst gör att alla inser att demokrati och rättvisa inte kommer att kunna födas ur Israels egen politiska process. Detta är en punkt som också Ilan Pappé understryker i en av artiklarna i boken.

Som alla andra koloniala system kommer Israels apartheid-regim att kollapsa. BDS är en icke-vålds-, inkluderande och rättighetsbaserad rörelse. Som människa och som israel, föredrar Shir ett icke-våldslut på orättvisorna som begåtts och begås mot det palestinska folket.

Boken innehåller flera andra viktiga artiklar, men vi kan avsluta vår kommentar med en artikel av en av grundarna av BDS rörelsen, Omar Barghouti. Enligt Barghouti verkar Israels "South Africa Moment" närma sig. Bland alla viktiga och växande BDS yttringar, beslut och aktioner

som genomförts internationellt är det speciellt intressant för oss att lyfta de som utförs av modiga israeler, och som JIPF har intresse av att samarbeta med. Barghouti nämner den israeliska BDS gruppen "Boycott: Supporting the Palestinian Call from Within" (boycottisrael.info), och också "Israeli Coalition of Women for Peace", som har startat en databas av företag som är involverade i ockupationen – ett viktigt instrument för BDS rörelsen (whoprofits.org).

Barghouti understryker BDS rörelsens avståndstagande från alla former av rasism, inklusive antisemitism och dess grund i universella mänskliga fri- och rättigheter. Detta bidrar till det växande stöd som BDS får från judar världen över som inte längre accepterar att Israel talar i deras namn, samtidigt som avskyvärda brott begås mot palestinierna.

Jorge Buzaglo

Israeli Panel Backs Tax on Donations to Groups Urging Boycott

JERUSALEM – An Israeli government committee gave initial approval on Sunday to a proposed law that would impose a 45 percent tax on overseas donations made to non-profit groups critical of Israel's treatment of the Palestinians.

The draft bill, presented by Prime Minister Benjamin Netanyahu's far-

right political allies, would apply to financial support given to organizations that support measures including a boycott or sanctions on Israel, or prosecution of its soldiers in international courts.

Such funding, authors of the legislation say, constitutes foreign

interference in internal Israeli affairs and challenges Israel's sovereignty. Critics of the proposal say it violates freedom of speech in the Jewish state, and Israel's attorney general advised the government's committee on legislation not to approve it.

Israeli Justice Minister Tzipi Livni announced that she would appeal the committee's 8-4 vote in favor of the measure in the full cabinet, a move that could block its

presentation to parliament for approval.

Writing on her Facebook page, Livni said such "dangerous legislation ... would isolate Israel and make it harder for its allies to stand by its side".

(Reporting by Allyn Fisher-Ilan and Jeffrey Heller; Editing by Will Waterman)
REUTERS, Published: December 15, 2013 at 11:25 AM ET

Debatten om märkning av bosättarprodukter. Rekapitulering för er som inte läste DN i somras.

"Dags kräva märkning av alla bosättarprodukter"

Publicerad 2013-07-18 00:50

Ursprunget döljs. Det finns bara ett sätt att få Israel att ändra sin bosättarpolitik och det är att sätta press på bosättarekonomin. Tydlig märkning av varor som producerats på ockuperade områden skulle vara ett första steg i rätt riktning. Sverige och EU måste agera, skriver företrädare för Judar för Israelisk-Palestinsk Fred, JIPF.

Regeringen Netanyahus bosättarpolitik på den ockuperade Västbanken håller på att omöjliggöra en tvåstatslösning och öppna för en israelisk stat mellan Jordanfloden och Medelhavet, befolkningsmässigt dominerad av palestinier som andra klassens medborgare. Vi som arbetar inom föreningen Judar för Israelisk-Palestinsk Fred (JIPF) ser med stor oro hur Israel

driver allt längre bort från en tvåstatslösning samtidigt som dess internationella isolering ökar.

De israeliska bosättningarna på den ockuperade Västbanken är, enligt internationell rätt, olagliga och utgör det största hindret för fred. Därför har EU nu beslutat om ett nytt samarbetsdirektiv med Israel som uttryckligen skiljer mellan Israel och bosättningarna, men som tyvärr undantar handeln med produkter. Vi tycker att det är dags att sätta större press på bosättarekonomin.

EU är Israels största enskilda exportmarknad (20 procent av Israels totala export). Det ger EU en möjlighet att använda sig av handelspolitiska åtgärder för att förmå Israel att följa folkrätten.

Konsumenter som vill göra ett moraliskt val och inte stödja ockupationen har nu få möjligheter att välja bort bosättarprodukter. Men Storbritannien, Danmark och Nederländerna har påbörjat ett arbete för att genomföra märkning av bosättarvaror. Även i Sverige växer opinionen för kravet på "märkning av ockupationen". Svenska kyrkan, SAP och Palmecentret tillhör dem som under det senaste året har ställt sig bakom kravet.

Starka kommersiella och politiska intressen motsätter sig en fungerande märkning och gör allt för att förhindra insyn i varornas ursprung. På detta finns många exempel. Ta SodaStream (producerar kolsyre-maskiner), som har tillverkning i Mishor Adumim på ockuperad mark, men framgångsrikt har felmärkt ursprunget genom att ange bolagets huvudkontor i Israel som tillverkningsort.

Ahava Cosmetics, som kommer från bosättningen Mitzpe Shalem använder två olika märkningar på sina produkter, en för export och en annan för den israeliska marknaden. "Made in the Dead Sea, Israel" utelämnar alla spår av bosättningen där de är tillverkade. Den andra märkningen på hebreiska, riktad till den inhemska allmänheten, anger däremot korrekt bosättnings namn.

Manipulationer som dessa är relativt lätta att spåra och upptäcka. Men hur märker man produkter, som

tillverkas i Israel men innehåller komponenter och råvaror framställda av bosättare på ockuperat område? Hur märker man vin som kommer från druvor från bosättningar på Västbanken men tillverkas innanför den Gröna linjen, det demokratiska Israels gräns?

Vi har särskilt granskat Systembolagets utbud, inte för att importen från Israel är omfattande, utan för att belysa hur problemen hanteras i en helstatlig verksamhet. Kan vi som handlar i Systemets butiker göra ett informerat, moraliskt och politiskt val?

Systembolaget säljer i dag fyra produkter från Israel eller Israel-ockuperad mark, koshervinerna Carmel King David Concorde och Yarden och därtill två ölsorter, Gold Star och Maccabee. Vin av märket Yarden är producerat på Golanhöjderna, ett faktum som Systembolaget hanterar genom att saluföra det under beteckningen "Övriga ursprung" vilket låter neutralt men i själva verket döljer att vinet är producerat på annekterad mark från Syrien.

Carmel, den största vinproducenten i landet, har vinproduktion enbart innanför 1967 års gränser. Men själva druvorna kommer från 300 vingårdar på såväl israelisk som ockuperad mark. På Carmel Winerys hemsida behandlas Israel som om det vore ett enda land, från Medelhavet till Döda havet och Jordandalen. Det är talande att på

hemsidans karta över Israels vinregioner har den Gröna linjen som markerar gränsen till Västbanken helt tagits bort.

Vinindustrin på Västbanken har utvecklats till en metod för att införliva ockuperad palestinsk mark. Det är bakgrunden till att bosätternas vinodlingar får exceptionellt omfattande ekonomiskt stöd från den israeliska staten. Förutom det vanliga statliga stödet som åtnjuts av företag på ockuperat område såsom lättåtkomlig mark och skattebefrielse, utgår även extra stöd i form av utökade vattenkvoter, stöd ur Jordbruksministeriets fonder för att plantera vinstockar, liksom stöd från Försvarsministeriet för att asfaltera vägar och inhägna odlingar.

Dessutom beviljas understöd från Turistministeriet för att göra vingårdarna och vinföretagen till turistattraktioner som lockar både inhemska och utländska turister till bosättningarna. Allt detta innebär förstås goda inkomster för de illegala bosättningarna men bidrar också till att normalisera bosättningsprojektet.

Med stöd av Israels regering gör de berörda israeliska företagen allt för att sabotera och förhindra en fungerande ursprungsmärkning.

Samtidigt pågår inom EU en livlig diskussion i frågan. Hur aktuell den är visas av att hälften av EU:s utrikesministrar nyligen i ett brev till

Catherine- Ashton begärde ett så kallat EU-direktiv för märkning. Sverige var tyvärr inte med bland undertecknarna.

Irlands premiärminister har den 10 maj gått längre och förklarat att eftersom bosättningarna enligt internationell rätt är olagliga så bör också deras produkter vara olagliga inom EU. Det är lätt att instämma.

Ursprungsmärkning kan ses som ett första steg i rätt riktning. Vi uppmanar därför den svenska regeringen att införa regler om märkning av bosättningsvaror.

Det bör ligga också i Israels intresse att ge den enskilde konsumenten möjlighet att skilja mellan illegala bosättningsprodukter och legala israeliska varor, eftersom möjligheten finns att den upplyste konsumenten annars helt väljer bort israeliska produkter.

Att kritisera Israel för dess bosättningspolitik "är varken antisemitiskt eller antiisraeliskt", som Avraham Burg, tidigare talman i det israeliska parlamentet, knesset, förra året konstaterade på DN Debatt (4/6.2012). Tvärtom, fortsatte Burg, "är det bosättnarna och deras politiska allierade - inklusive premiärminister Benjamin Netanyahu - som är de verkliga fienderna till Israels framtid".

*Maria Bergom Larsson
Ilan Cohen
Anja Emsheimer
Jakob Lindberg*

”Bosättningarna inte konflikterns kärnfråga”

REPLIK Som svar på den artikel som den [18 juli infördes på DN Debatt](#) under rubriken ”Dags att kräva märkning av bosättningsprodukter” vill jag i korthet påpeka följande: Inget är mer missvisande än det ofta framförda påståendet att bosättningsfrågan skulle vara själva grundorsaken till konflikten, skriver Israels ambassadör i Sverige, Isaac Bachman.

Israel stod under konstant attack av sina grannar årtionden innan frågan om bosättningar blev aktuell efter Sexdagarskriget 1967, också före självständigheten 1948.

Till detta skall också läggas det viktiga faktum att Israel gång på gång visat sig kapabelt till territoriella tillbakadraganden: från Sinai i utbyte mot den bestående freden med Egypten - men också från södra Libanon och från Gaza. I båda dessa senare fall har emellertid Israels konstruktiva agerande för freden endast mötts av årtal av terror, inte minst i form av

massiv raketbeskjutning mot israeliska civila.

Israel har suttit kvar vid förhandlingsbordet med palestinierna under tider då bussar fulla av civila dagligen sprängts i luften i hjärtat av Israels städer. Palestinierna har under årtal förhandlat med Israel, trots bosättningarna. I praktiken är båda sidor sedan länge överens om att sådana bosättningsområden som inte skulle komma att evakueras vid ett fredsavtal skall ersättas genom ömsesidigt överenskommet utbyte av land.

Också när Israel frusit all byggnation i bosättningarna har den palestinska sidan underlåtit att komma tillbaka till förhandlingsbordet. Dagens slogan om att inga förhandlingar kan äga rum på grund av bosättningarna är i själva verket absurd. Om frågan är av sådan vikt är det väl just om bosättningar det borde förhandlas. Och som sagt - såväl israeler som palestinier har tidigare hållit fast vid vikten av fortsatta förhandlingar också under

Du har väl betalat medlemsavgiften för 2013?

**Det kostar bara 250 kr/år (inkl. bladet).
Endast JIPF - bladet kostar 150 kr/år.
Betalas på postgiro 475 29 17-7**

de svåraste av omständigheter. Så vad är det som förändrats - och varför har vi inga förhandlingar i dag?

Bosättningsfrågan har helt enkelt blivit ett bekvämt sätt för det palestinska ledarskapet att dölja sin absoluta oförmåga att återvända till förhandlingar. Den blodiga splittringen mellan Hamas terrorstyre i Gaza och Palestinska myndigheten i Ramallah omöjliggör i själva verket alla överenskommelser mellan ett delat palestinskt ledarskap och Israel. President Abbas kan heller inte företräda hela det palestinska folket i förhandlingar. Israel har ingen önskan att se en fortsatt ockupation utan vill se ett förhandlat fredsavtal som ger säkerhet, men saknar en förhandlingspartner. Vidden av splittringen mellan Hamas och Fatah framgår inte minst av de resultatlösa försoningssamtal som nu pågått i sex år.

Israel är liksom tidigare redo för förhandlingar med palestinierna, och ställer inga som helst villkor för att omedelbart återuppta dessa. Det mest konstruktiva världssamfundet kan göra för att främja freden är att sätta press på palestinierna att komma tillbaka till förhandlingsbordet. Att godta svepskälet med bosättningarna som anledning att inte ens sitta ned vid förhandlingsbordet innebär att ge den palestinska sidan carte blanche för en strategi att till varje pris undvika svåra med nödvändiga eftergifter. Resultatet blir dubbelt olyckligt: all

press sätts på Israel som är redo till förhandlingar medan världssamfundet samtidigt underlåter att utnyttja det inflytande i positiv riktning som man skulle kunna ha på den palestinska sidan genom de mycket stora biståndsmedel man skänker.

Frågan om bosättningarna är en av de frågor som skall lösas av israeler och palestinier i samförstånd som del av fredsprocessen. Den är emellertid inte konflikternas kärnfråga - något också palestinerna själva tillstått - och skall inte tillåtas hindra alla försök att föra fredsprocessen vidare. Israel står redo att liksom tidigare skett hitta en lösning också på bosättningsfrågan - så fort palestinerna är redo att sitta ned vid förhandlingsbordet!

Isaac Bachman, Israels ambassadör i Sverige

"Oriktiga uppgifter om SodaStream"

"På DN Debatt den 18 juli hävdar medlemmar i styrelsen för "Judar för Israelisk-Palestinsk Fred" att SodaStream felmärker sina produkter för att maskera varornas ursprung, skriver SodaStreams nordiske vd Leon Paull.

Det är en lögn. Alla SodaStreams produkter är märkta i enlighet med EU:s regelverk.

Dessutom är inga av de produkter som säljs på de nordiska marknaderna tillverkade på Västbanken. Detta faktum har

bekräftats av många nyhetsmedier världen över, inklusive svenska.

Leon Paull, vd för SodaStream Nordics

”Bosättningarna är kärnfrågan”

REPLIK Publicerad 2013-07-25

Leon Paull förnekar inte att Soda Stream respektive Soda Club, som företaget officiellt heter, har en fabrik i Mishor Adumim, där enligt Soda Club själva huvudtillverkningen ligger.

Var tillverkas då produkterna för den nordiska marknaden om inte där? Möjligtvis i Alon Tavor i Galileen, där Soda Club har en lageranläggning med viss målnings- och sammansättningskapacitet. Eftersom i så fall slutmonteringen av kolsyre-maskinerna sker inne i Israel, så kan Soda Streams nordiske vd Leon Paull förmodligen formaljuridiskt korrekt hävda att ”alla Soda Streams produkter är märkta i enlighet med EU:s regelverk”. Men var står formsprutningsmaskinerna och verktygen för plastskalen samt sträckformblåsningmaskinerna för flaskorna? Var lagras och hanteras plastgranulaten? Var tillverkas kolsyreflaskorna? Var tillverkas metalldelar och trycktestas säkerhetskänsliga komponenter?

Svaret ges av Soda Club själva i deras årsrapport till den amerikanska börsen: I Mishor Adumim!

De flesta komponenterna i kolsyre-maskinerna, som säljs i Norden, kommer från fabriken i Mishor Adumim på Västbanken. Att då hävda ”rätt märkning” är ett försök att vilseleda konsumenterna. Soda Club har dock förstått att konsumenterna inte låter sig luras i längden. Därför ska det byggas en stor fabrik i Lehavim i Negevöknen, med en tillräcklig stor kapacitet att kunna ersätta fabriken i Mishor Adumim. Soda Club har dock hittills inte offentliggjort några planer på att stänga denna fabrik. Man vill uppenbarligen inte förlora de betydande skattelättnaderna för bosättarfabriken.

Så länge Soda Club inte offentligt deklarerar sin avsikt och lägger fram en tidsplan att avveckla fabriken i Mishor Adumim kommer företaget att anses bryta mot internationell rätt och företaget behandlas därefter.

Den israeliske ambassadören Isaac Bachman anser i sin replik på vår artikel att ”Bosättningarna inte /är/ konflikterns kärnfråga”. I dagsläget finns det 124 av Israel officiellt godkända bosättningar och cirka 100 inofficiella utposter med över 300.000 bosättare. Därtill kommer cirka 200.000 bosättare i det av Israel olagligt annekterade östra Jerusalem med omnejd. Hundratusentals hektar land har stulits från palestinierna för att bereda plats för dessa bosättare och deras ekonomiska aktiviteter.

Enligt Diakonia är i dag 38,3 procent av marken på Västbanken utom räckhåll för palestinierna av en rad olika skäl, inklusive bosättningar och tillhörande infrastruktur. 9,3 procent av marken på Västbanken lyder under bosättningarnas kommunala jurisdiktion. Just nu när Netanyahu och Abbas planerar att att förhandla om en tvåstatslösning,

är enligt den israeliska tidningen Yediot Ahronot den israeliska regeringen på väg att godkänna ytterligare utbyggnad av bosättningar. Hur kan man då hävda att bosättningarna inte är kärnfrågan?

Maria Bergom Larsson

Ilan Cohen

Anja Emsheimer

Jakob Lindberg

Den amerikanska kampanjen mot SodaStream

This Holiday Season: Boycott SodaStream

WHEN?

Friday, **November 29** marks the **International Day of Solidarity**

with the Palestinian People as well as **Black Friday**, the biggest shopping day of the year. **Cyber Monday** is **December 2** and Tuesday, **December 10** is **Human Rights Day**.

Your group can pick the most comfortable and appropriate day to **take action ANY day(s) between November 29 and December 10**. This period is when SodaStream traditionally amps up its promotional efforts as holiday shopping goes into full swing. Your activities and reports can unfold, one after another, during this exciting period!

WHO?

Member groups in more than twenty U.S. cities are already planning to take part, as well as activists in Canada, France, Italy, the United Kingdom, and Australia! Click **Join an Action** below to see a complete list of participating cities.

Nothing planned yet in your city? Click **Plan an Action** below to bring the Day of Action to your city too!

WHERE?

The primary corporate focus of the Days of Action in the U.S. will be Target. For more than a year, Palestine solidarity organizations have been challenging Target and other vendors asking them to stop selling SodaStream products, which are produced in an illegal Israeli settlement through the exploitation of Palestinian land, labor, and resources. In September, Friends of Sabeel - North America sent a letter (see below) to the CEO of Target, outlining these grievances. Other faith communities from the Interfaith Boycott Coalition have signed on in support.

Does your group prefer to focus your Boycott SodaStream action on **another corporate target? That's fine too!**

...och den i England

SodaStream: the Israeli-run shop dividing Brighton
The company's EcoStream store sells ethical products, but its factory is on illegally occupied West Bank land. Which has triggered pro-Palestine and pro-Israel protests outside the shop

Pro-Palestine and pro-Israel supporters protest outside the EcoSource shop in Brighton.
Photograph: Tony Wood

When SodaStream was looking for somewhere to open the UK's first EcoStream store, dispensing ethically sourced food, drink and cleaning products into customers' own bottles and jars, Brighton must have seemed the obvious place. The city is famous, after all, for ethical consumption of all kinds, and elected Britain's first and only Green MP.

What they may not have considered, however, is that Brighton is also the kind of place where people know that SodaStream's headquarters are in Israel, and that their factory at Mishor Adumim is built on illegally occupied West Bank land. As a result, every Saturday afternoon for more than a year now, the shoppers on Western Road have been able to witness an ethical-consuming protest against an ethical-consuming shop - and latterly a protest against that protest too, from pro-Israel activists including Julie Burchill and Chelsea Fox, a drag artist who likes to dress up as Grace Jones.

From a distance, the combined fluttering of their large Israeli and Palestinian flags looks like a statement of unity, but this is an uneasy standoff. There have already been arrests and prosecutions.

"SodaStream likes to portray itself as an ethical company, environmentally," says Russell from the Brighton and Hove Palestine Solidarity Campaign (BHSPC), which began the protests. "But there is, shall we say, an irony in a so-called ethical company operating out of illegal settlements." Those on the pro-Israel side, needless to say, don't agree. "The allegations they make about the shop are complete lies," says Daniel Laurence Matthews. "A lot of people passing say: 'It's about time. It's good to see someone standing up for Israel.'"

Except I get the feeling that on Saturdays most people are doing exactly that - passing, and not going in. Inside the shop there are tanks full of extra virgin olive oil and raspberry vinegar, an array of Ecover products, a whole wall of smart new SodaStreams ... and no

civilian customers at all. There's also a security guard on the door. At least he's making money.

For their part, SodaStream won't budge. "We do not seek confrontation but we will not close the shop in Brighton," chief executive Daniel Birnbaum told the Brighton Argus. Birnbaum cites the 442 Palestinians and 237 Israeli Arabs that the company employs at Mishor Adumim, with healthcare and salaries triple the national average.

Nevertheless, on a wheelie bin out front, I think I spot some hope: rival flags stand crossed with each other. According to Barry from the BHPSC, the Israeli flag is even being held up with Palestinian elastic. It seems good of them to allow this compromise. "We haven't," he says. "But the police won't let us take their flag down."

<http://www.theguardian.com/uk-news/shortcuts/2013/sep/29/sodastream-israeli-run-shop-dividing-brighton>

Och resultatet blev:

The 2013 Boycott SodaStream Days of Action have been an extraordinary success, with a whopping 61 actions in 51 cities spanning 17 states, 6 countries, and 3 continents! Congratulations to all taking part!

Veolia transportation firm divests from Israeli settlement bus lines

After a campaign beginning more than six years ago, activists with the global Boycott, Divestment and Sanctions movement have declared a major victory this week, when the French transportation company Veolia Transdev (partially owned by environmental services company Veolia Inc.) sold off its bus lines which operate in the Israeli-occupied Palestinian Territories.

Veolia remains a target of the boycott and divestment campaigners, however, as the main owner/operator of the Tovlan Landfill, and

the provider of wastewater services to the illegal Israeli settlement Modi'in Ilit.

The activists began targeting the company when Israeli supporters of the movement researched the owners of the segregated bus lines that run from Israel into the settlement colonies constructed throughout the West Bank and East Jerusalem in contravention of international law. These buses are 'Jewish-only', and Palestinians who attempt to ride on them are arrested. The Israeli activists published their findings on the website <http://>

www.whoprofits.org, and global activists began to protest the French parent company, as well as the subsidiary that owned the bus lines until it divested this week.

Although no reason was given for the sale, activists with the BDS movement say that they believe it was the years-long international pressure campaign that pushed the company to divest. The campaign writes on their website, <http://www.bdsmovement.net>, "In the U.S., member groups from Los Angeles to Boston have taken Veolia to task in their city councils and municipal departments. Peace-seeking Quakers achieved divestment from Veolia, while member groups in

Yolo and Sonoma Counties, CA, and St. Louis, MO celebrated local victories and major breakthroughs catching the attention of Israeli officials, Veolia headquarters, mayoral candidates, and popular media.

"These activities, combined with parallel campaigns across the world, have imposed a significant cost to Veolia for its ongoing participation in Israel's occupation and apartheid policies – a cost that Veolia can no longer ignore, as evidenced by the recent news."

*Saed Bannoura - IMEMC News,
September 30, 2013*

Möte med ministerrådet Anna Block Mazoyer på UD kring EU-direktivet

Måndagen den 4/11 hade tre representanter från JIPF ett möte med ministerrådet Anna Block Mazoyer på UD. Anna är ansvarig för Mellanöstern och Nordafrika. Vi sökte Anna Blocks expertis för att få klarhet i innebörden av det nya EU-direktivet om finansiering av forskning, stipendier, innovation mm.

Direktiv anger till skillnad från förordning enbart riktlinjer som EUs medlemmar har att anpassa sin lagstiftning till. En förordning måste medlemsländerna omedelbart följa.

Det nya EU-direktivet innebär att forskningsanslag från EUs stora forskningsprogram Horizon 2020 kan sökas av israeliska universitet, institutioner och företag om avtalet innehåller en paragraf att det endast omfattar Israel innanför 1967 års gräns. Bosättningarna på Västbanken eller Östra Jerusalem är alltså uteslutna från dessa forskningsmedel. Anslag ur Horizon 2020 som innebär väldiga nya resurser till forskning och utveckling kan sökas av Israel som enda land utanför EU under dessa förutsättningar. Direktivet ska träda i kraft den 1 januari 2014 och är utfärdat av Kommissionen.

Direktivet slog ner som en bomb i Israel medan EU hävdade att det

endast var en kodifiering av EUs tidigare hållning till Israel. EU har hela tiden hävdat att de ockuperade områdena utgör ett brott mot internationell lag och att bosättningarna på Västbanken och östra Jerusalem är illegala enligt folkrätten.

JIPF ville få klarlagt hur beslutsprocessen ser ut bakom direktivet och om det finns någon möjlighet att påverka processen. Rykten har gått, omskrivna i Haaretz, att Israel gör allt för att påverka EU Parlamentet att mildra direktivets skrivning.

Enligt Anna Block har direktivet redan trätt i kraft i och med att det offentliggjorts av Kommissionen. Det är inte föremål för förhandling.

När detta är sagt menade hon att det ändå kan komma till förhandling om enskilda underavtal mellan EUs medlemsländer och israeliska institutioner. I dessa enskilda avtal är det möjligt att en viss uppmjukning kan komma till stånd så att ramavtalets tydliga skrivning inte upprepas i varje underavtal vilket skulle uppfattas som en förödmjukelse av Israel. Det är alltså, enligt Anna, inte frågan om att EU backar från direktivets första tydliga skrivning utan att detta inte behöver upprepas i varje underavtal. Vi gissade att det här finns tolknings-

möjligheter för Israel att mjuka upp avtalet.

Anna var inte helt insatt i hur processen kring ramavtalet sedan kommer att fortsätta, d v s om frågan kommer att gå tillbaka till ministerrådet eller parlamentet för omröstning eller om vidare förhandling bara kommer att äga rum mellan EU kommissionen och Israel. Tanken är att Direktivet ska gälla i sju år dvs så länge som EUs budget gäller.

Märkning av bosättarprodukter

Vi tog också upp vårt arbete med att få till stånd en märkning av bosättarprodukter i Sverige som nu sker i andra EU-länder som England, Danmark och Belgien. Här fick vi bekräftat att det finns ett motstånd

hos regeringens konsumentminister mot att handskas med denna fråga. I diskussionen kom det upp att det finns en bred opinion inom tex Sv kyrkan, Diakonia, Tro och solidaritet (f.d. Broderskapsrörelsen), Palme-center att få fram en tydlig konsumentlagstiftning som gör det möjligt för en moralisk konsument att välja bort bosättarprodukter. Inför julhandeln kommer t ex amerikanska judar att under perioden 29 nov.-10 dec ha en nationell bojkottskampanj av SodaStream där nätverk i tolv städer över hela USA bland dem NY och Chicago deltar.

Från JIPF deltog Maria Bergom Larsson, Ilan Cohen och Jakob Lindberg

Vid pennan: Maria Bergom Larsson

JIPF skrev också ett brev till våra EU-parlamentariker:

Stockholm den 1 november 2013

Hej,

I juli 2013 utfärdade den Europeiska kommissionen nya riktlinjer vars syfte är att förhindra att israeliska projekt i bosättningar på ockuperad mark utanför Israels internationellt erkända gräns kan få europeiska forskningsbidrag och att utesluta israeliska företag och institutioner som har verksamhet i dessa bosättningar från finansiella instrument såsom lån.

Som representanter för organisationen Judar för Israellisk-Palestinsk fred (JIPF) välkomnar vi EUs initiativ som ett effektivt steg för att motverka den i längden självdestruktiva israeliska bosättningspolitiken i de ockuperade områdena och ett konkret bidrag till de internationella ansträngningarna för att skapa fred och en rättvis tvåstatslösning.

Men nu utövar den israeliska regeringen press på EU för att slopa eller åtminstone mildra de nya riktlinjerna till den grad att de blir verkningslösa. Det finns en mycket stor risk att Kommissionen ger efter för de israeliska påtryckningarna och beslutar att fortsätta med finansiering av israeliska projekt och stöd till organisationer som är verksamma på det ockuperade palestinska territoriet. Detta skulle sända en oroande signal att EU saknar den politiska viljan att pressa Israel att följa internationell rätt och stoppa den kontraproduktiva utvidgningen av bo-

sättningar på de territorier, som är avsedda att bli staten Palestina.

Vi ber dig att försvara EU-direktivet i deras nuvarande utformning vid en eventuell votering i EU parlamentet. Vi ber dig också att göra din röst hörd hos Kommissionen och vid diskussion med utrikesminister Carl Bildt som ska ta ställning till direktivet under ministerrådsmötet om några veckor.

Bästa hälsningar
Ilan Cohen
Talesperson för JIPF

En av Right Livelihood pristagarna 2013

Raji Sourani (Palestine)

"...for his unwavering dedication to the rule of law and human rights under exceptionally difficult circumstances".

Raji Sourani has, without fear or favor, defended and promoted human rights for all in Palestine and the Arab World for 35 years. As the most prominent human rights lawyer based in the Gaza Strip, Sourani established the Palestinian Centre for Human Rights to document and investigate human rights violations committed in the Occupied Territories, and has defended countless victims before Israeli courts. Never hesitant to speak truth to power, Sourani has

been imprisoned on six separate occasions by both Israel and the Palestinian Authority.

...

Defending human rights under the occupation

Sourani founded the **Palestinian Centre for Human Rights** (PCHR), where he continues to serve as Director. PCHR soon became the key human rights organization in Palestine, carrying out essential work monitoring and documenting human rights violations, and providing legal assistance to victims of these violations.

...

Working for peace in Palestine

Raji Sourani believes in a two-state solution to the Israeli-Palestinian conflict, and has maintained good relationships with Israeli lawyers, academics and human rights activists since the 1980s, facilitating their visits to refugee camps in the Gaza Strip.

...

Today, Sourani prioritises reconciliation between the West Bank and Gaza, and believes that his role vis-à-vis the peace process is to enhance democracy and the rule of law in the Palestinian context.

It is noteworthy that **Felicia Langer** (Right Livelihood Award 1990) defended Sourani before the Israeli military courts when he was imprisoned for his human rights work in the 1980s.

Quotation

”Hard times push us to either give up or to stand undaunted in the face of challenges. As representatives of victims, we have no right to give up. Our obligation is to face the challenges, to be dreamers in spite of the tragedy and keep the fight for justice going.”

Raji Sourani

Historien om Yanoun

Jag vill berätta historien om Yanoun. Yanoun är en liten, mycket liten, by i nordöstra Västbanken. Närmaste stad är Nablus, Jerusalem ligger ungefär 40 km söderut. Byn ligger vackert i en sluttning med kullar runtom. På våren slår mandelträden ut i blom. Röda, gula och blå blommor samsas om att få plats på sluttningen ner mot byn. Byn består av övre och nedre Yanoun. I övre Yanoun bor det

sju familjer och i nedre nio familjer. Att komma till Yanoun är som att färdas tillbaka i tiden. Den huvudsakliga försörjningen är får- och getskötsel, små jordbruk där de främst odlar mat till djuren men också frukt och grönsaker till det egna hushållet. Det finns olivträd och mandelträd, träden har stått där i generationer, det syns för de är märkta av väder och vind. De lever av det som naturen producerar, de

lever ett enkelt liv.

Tänk om historien kunde ha stannat här, men det gör den inte. Byn är omringad av israeliska utposter, olagliga både enligt internationell och israelisk lag. Dessa utposter utgår från bosättningen Itamar som ligger cirka fem km västerut från byn. Itamar grundades på 80-talet och hyser idag ungefär tusen invånare. Den ena utposten ligger mycket nära, närmaste byggnaden är endast tvåhundra meter från sista huset i övre Yanoun. I den utposten, Givat Olam som den heter, drivs en ekologisk kycklingfarm. Det sägs så i alla fall. Det är svårt att få fram tillförlitliga uppgifter om vad som försigår uppe på kullarna. Utposterna som omringar övre Yanoun är

belägna uppe på höjderna, det går bara att ana byggnaderna där uppe. Senast för några månader sedan grundades ytterligare en utpost. Så nu är Yanoun i stort sett omringat av utposter utom i en riktning, den riktning där vägen som leder ut från byn slingrar sig fram mellan kullarna. Det finns bara en väg ut från byn.

Rashid Morar, byns talesperson, ord om vad som hände år 2002.

”De (bosättarna) dödade och skadade våra får och getter och förstörde våra olivträd. Vi blev trakasserad och utsatta för våld. Deras hundar badade i byns vattencistern så att vattnet förorenades. En dag sa de till oss att nästa lördag vill vi inte se någon av er här i byn, vi stod inte ut, vi var rädda, så till slut flydde vi.”

Alla i byn flydde, det var den första by där människorna fördrevs helt och hållet sedan ockupationen av Västbanken 1967. Situationen nådde medierna, i Israel och internationellt, historien om Yanoun spred sig. Människorna i byn återvände med stöd från både israeliska och internationella fredsaktivister. Men alla människor återvände inte till byn. De som bor i byn idag är lite mer än hälften av de som bodde där innan de blev tvugna att fly. Det liv som råder i byn idag är allt annat än enkelt. Även om den internationella närvaron som finns i byn varje dag gör att människorna vågar bo kvar, så är det ett svårt liv. Byn har förlorat ungefär 80 procent av sin mark till bosättningen och

utposterna. Konsekvenserna blir att de inte kan ha lika många får och getter till följd av förlorad betesmark och dessutom minskad mark till jordbruk. Bönderna är självförsörjande men de har svårt att tjäna sitt levebröd på det lilla jordbruk som finns kvar.

I april i år såg Dalal dagens ljus för första gången, idag är hon åtta månader. Hon bor i Yanoun tillsammans med sin mamma och pappa och sina fem syskon. När hon blir sex år kommer hon få sina tre första år av skolundervisning i Yanoun. Så ser det ut idag. Vem vet hur framtiden ser ut? Yanoun ligger i område C, det vill säga under total kontroll av den israeliska militärmakten. Om skolan behöver renoveras eller byggas om så krävs ett tillstånd från militären men det är i stort sett omöjligt att få detta tillstånd beviljat. Många av husen i Yanoun är i stort behov av renovering. Min önskan och dröm är att Dalal och hennes syskon och alla andra barn

och unga i Yanoun ska få en möjlighet, om de själva så vill, att bo kvar i byn. Växa upp och bo kvar i det som skulle kunna vara en idyllisk plats, med fåren och getterna betandes högt där uppe på höjderna, som de gjort i generationer. Det önskar jag dig, Dalal och alla ni andra barn i Yanoun.

Det är inte ovanligt att se orden "to exist is to resist" när man åker runt på Västbanken. Det är det som människorna i Yanoun gör varje dag, kämpar för att få bo kvar. Vardagen finns där och den är ett måste för att kunna fortsätta existera.

To exist is to resist.

*Mina Olsson, fd ekumenisk
följeslagare.
EAPPI, Ekumeniska
följeslagarprogrammet i Palestina
och Israel, på uppdrag av
Kyrkornas Världsråd. Placerad i
Yanoun i tre månader under våren
2013.*

Scener från en ockupation 5. Barnen.

Så många välskötta, glada barn jag ser här på väg till skolorna i byarna runt Betlehem! Flickorna har långa svarta flätor på ryggen, randiga skolklänningar med tights eller långbyxor under; de som är lite äldre bär redan huvudsjal. Pojkarna har blåa tröjor och är alla ytterst välklippta. Håret ligger som en svart, blänkande kalott på hjässan.

På morgonen ställer alla upp sig på skolgården i Al Maniya, där vi patrullerar på vägen utanför grindarna. Vi är där för att, tillsammans med lärarna, skydda barnen mot farddårar och även mot militären, som skrämt en del barn tidigare med sin närvaro. Men nu är det lugnt här. Man ber morgonbön, någon elev reciterar en dikt eller läser upp en berättelse och så sjunger barnen

tillsammans innan det är dags att gå iväg till respektive klassrum.

När vi besöker olika familjer slås jag av närheten mellan föräldrar och barn - inte minst mellan papporna och de yngsta barnen, som gärna sitter i knät under samtalet. Kroppskontakten är varm och självklar. Liksom lydighet och artighet. Barnen serverar té, hämtar saker, springer ut i köket. I några av våra kontaktfamiljer syns mamman aldrig till. Hon är en osynlig ande i köksregionerna och visar sig inte för (särskilt manliga) främlingar. Men i andra familjer är kvinnorna i hög grad närvarande och deltar i samtalet. På frågan hur de lärt sig engelska är svaret just detta: genom

att delta och lyssna. Men några egna studier har det inte varit tal om för hennes del, förklarar chauffören Muawyas hustru i Tulkarm,

Asmat, för mig när vi gör besök i deras vackra hem. Fast hon skulle förstås gärna ha velat, bekänner hon. "Men jag älskar min familj", säger hon stolt, liksom många andra kvinnor jag möter. Fem söner, det är en välsignelse, även om en pojke borde ha blivit flicka och betar sig precis som en sådan, en riktig lipsill, berättar hans pappa med ett leende. Att pojken gråter och klänger på mamma kan vi själva iaktta under vårt besök. Medan hans lillebror, familjens älskling, springer omkring med outtömlig energi.

Nej, alldeles okomplicerat är det inte ens i dessa barnkära muslimska familjer, det får vi också bekräftat av syster Lucia som visar oss runt på Caritas barnsjukhus i Betlehem. Kelgrisar och svarta får finns naturligtvis även här, svartsjuka och avund mellan gynnade och missgynnade syskon, säger hon. Ett problem av helt annan kaliber är att den starkt begränsade rörligheten för palestinier medfört allt fler ingiften bland närboende släktingar med ett ökande antal ärftliga sjukdomar och handikapp som följd. Allvarliga konflikter inom familjen är inte heller alldeles ovanliga i det spända läge som råder, berättar socialarbetaren vid skolan i Al Many, Omar Al Hwaw. Här finns en pojke vars mor blev skjuten och vars far åkte i fängelse för medhjälp. Vi försöker hjälpa pojken, men han har det inte lätt. Samtidigt har barnens behov av medicinsk vård skapat en bräcklig bro mellan Västbanken och Israel, berättar syster Lucia. Ett trettiotal barn tillåts passera gränsen till sjukhus på andra sidan varje år, dock inte om de är döende, inte kan betala för sig ur familjens egen kassa (försäkringen gäller inte i Israel) eller har en släkting, även avlägsen, som deltagit i intifadan .

Det värsta hotet mot barnen på Västbanken är dock inte sjukdomar utan arresteringar, förhör och domar av militärdomstolen som kan drabba minderåriga från tolv års ålder. Det vanligaste brottet är stenkastning. Det kan ge maximum sex månaders fängelse och för den som är mellan

14 och 15 år, det dubbla. Eller i värsta fall ända upp till fem år. Den som är över 16 år jämställs med vuxna och kan dömas till tio års fängelse för detta brott.

I Unicefs rapport "Children in Israeli Military Detention" (Barn i israelisk militärförvaring) från februari 2013 läser jag att Israel är det enda landet i världen där minderåriga ställs inför militärdomstol. Statistiken är skrämmande. Varje år drabbas omkring 700 barn mellan 12 och 17 år av detta öde. De senaste tio åren har 7 000 barn kvarhållits, förhörts och dömts inom det militära rättsväsendet, i genomsnitt alltså två barn om dagen.

Många barn har gripits mitt i natten i sina hem av tungt beväpnad militär och tvingats till förhör i ögonbindel och handfängsel. Få barn informeras om sin rätt till försvarare och varken barnen eller föräldrarna får veta vart barnen förs eller hur länge de kommer att vara borta. Gripandet är ofta förenat med kaotiska scener där familjen tvingas ut ur huset i nattkläder, möbler och fönster slås sönder och muntliga hot från soldaterna spär på rädslan. Den enda förklaringen brukar lyda "vi tar honom med oss och återför honom senare" eller helt enkelt "han är efterlyst".

Barnen förhindras ofta att säga adjö till sina föräldrar och de får inte möjlighet att klä på sig ordentligt. Därefter förs de till ett förhörscenter, antingen direkt eller via en bo-

sättning. Ibland inleds förhöret först nästa morgon. Många barn utsätts för både fysisk och verbal misshandel. En del får ligga på golvet i militärfordonet under transporten. Brist på mat, vatten och möjlighet till toalettbesök är legio. En del barn blir också föremål för utfrågning om sin hälsa av medicinsk personal, men mycket sällan förekommer någon medicinsk undersökning, ej heller när barnen berättar om misshandel eller visar synliga tecken härpå. Under hälsoförhöret tas ögonbindeln bort, därefter sätts den på igen. Handfängslet tas inte bort.

Förhöret företas sedan av militär personal, antingen i uniform eller civil klädsel. Inget barn har fått legalt bistånd vid ett sådant förhör. Förhöret kombinerar skrämsel, hot och fysiskt våld, allt i syfte att få barnet att bekänna. Barn har hotats med döden, isolering och sexuella övergrepp mot dem själva eller familjen. De flesta barn erkänner och får sedan skriva under ett protokoll på hebreiska som flertalet palestinska barn inte förstår. Det finns exempel på barn som hållits isolerade i en månad både före och efter dom. Oftast är det först i samband med domstolsförhandlingen som barnen får träffa advokat, en advokat som ofta inte behärskar hebreiska. Bevismaterialet består huvudsakligen av barnets eget erkännande under förhöret. Frigivande mot borgen nekas i regel.

Två av de tre fängelser där barn avtjänar straff är belägna inne i

Israel, vilket ofta gör det mycket svårt för familjerna att besöka sina barn - när de efter febrilt sökande till slut lyckas ta rätt på var deras barn befinner sig.

Hela hanteringen av barn som ställs inför militärdomstol strider mot den av FN antagna konventionen om barns rättigheter, konstaterar Unicef. Rapporten avslutas med en rad detaljerade råd och anvisningar om hur Israel bör upphöra med sitt nuvarande system, överföra barn i klammeri med rättvisan till sociala myndigheter och endast som sista utväg och under kortast möjliga tid tillgripa fängsligt förvar av barn.

Naturligtvis har vi noggrant instruerat barnen att inte kasta sten, hur provocerade de än blir, säger Hassan Briya. Efter brodern Mohammads gripande, tidigare, är han ledare varje vecka för den fredliga demonstrationen i Al Ma'sara där ett dussin barn ofta möter dubbelt så många tungt beväpnade soldater. Och barnen låter sig inte provoceras, inte ens när soldaterna bryter linjen och tågar ner i byn för att mucka gräl. I stället sätter sig barnen mitt framför näsan på militären och spelar luffarschack i gruset. Soldaterna kan inte annat än följa spelet med ett leende, en märklig syn.

Hassan Briya slår ut med händerna. "Det är vårt liv", säger han. "Det är vårt öde."

KERSTIN VINTERHED

Sammanbrottet

DEN STÖRSTA FARAN för Israel är inte den förmodade iranska atombomben. Den största faran är våra ledares dumhet.

Det här är inte ett fenomen som är unikt för Israel. Våldigt många av världens ledare är faktiskt dumma, och det har de alltid varit. Det räcker att se vad som hände i Europa i juli 1914, då ett osannolikt stort antal dumma politiker och inkompetenta generaler störtade mänskligheten i andra världskriget.

Men på sistone har Benjamin Netanyahu och nästan hela Israels politiska etablissemang uppnått ett nytt rekord i galenskap.

LÅT OSS börja från slutet.

Iran är den stora segraren. Landet har varmt välkomnats tillbaka in i familjen av civiliserade nationer. Dess valuta, rialen, stiger i höjden. Dess prestige och inflytande i regionen har blivit dominerande. Dess fiender i den muslimska världen, Saudiarabien och dess Gulfsatelliter, har förödmjukats. Det är otänkbart nu att någon skulle våga slå mot dem, inbegripet då Israel.

Bilden av Iran som en nation av galna ayatollor, med stöd av Netanyahu och Ahmadinejad, har försvunnit. Iran verkar nu vara ett

ansvarsfullt land, som leds av sansade och smarta ledare.

Israel är den stora förloraren. Landet har styrt in sig i en position av total isolering. Dess krav har ignorerats, deras vänner sedan länge har lämnat dem. Men framför allt annat så har deras relationer med USA skadats rejält.

Det Netanyahu & Co gör är nästan otroligt. De sitter mycket högt uppe på en gren och jobbar hårt på att såga av den.

Mycket har sagts om Israels totala beroende av USA i nästan allt. Men för att få grepp om hela galenskapen måste särskilt en sida av den nämnas. Israel kontrollerar faktiskt tillträdet till USA's maktcentra.

Alla nationer, särskilt de mindre och fattigare, vet att om man vill komma in i den amerikanska Sultanens salar för att få hjälp och stöd, måste man muta dörrvakten. Mutan kan vara politisk (privilegier från deras ledare), ekonomisk (råvaror), diplomatisk (röster i FN), militär (en bas eller "samarbete" i form av underrättelsetjänster) eller vad som helst. Om den är tillräckligt stor, kan AIPAC bidra med att ordna stöd från Kongressen.

Denna exempellösa tillgång vilar enbart på uppfattningen om Israels unika position i USA. Netanyahus

fullständiga nederlag v.g. amerikanska relationer med Iran har allvarligt skadat om inte förstört, denna uppfattning. Förlusten är oöverskådlig.

ISRAELISKA POLITIKER liksom de flesta av deras kollegor på andra håll är inte förtrogna med världshistorien. De är partipolitiska varelser som tillbringar sina dagar med politiska intriger. Om de hade studerat historia, skulle de inte ha lagt ut den fälla åt sig själva som de nu har fastnat i.

Jag frestas att skryta med att jag för över två år sedan skrev att något militärt angrepp på Iran inte är möjligt, varken från Israels håll eller USA's. Men det var ingen profetia inspirerad av någon okänd gudomlighet. Det var inte ens särskilt klyftigt. Det var bara resultatet av en enkel titt på kartan. Hormuzsundet.

Varje militär aktion mot Iran måste med nödvändighet leda till ett större krig, i stil med Vietnamkriget, förutom att världens oljeleveranser skulle kollapsa. Även om den amerikanska allmänheten inte hade varit så krigstrött så - för att starta ett sådant här äventyr måste man inte bara vara galen utan praktiskt taget heltokig.

Det militära alternativet har inte försvunnit "från bordet" - det har aldrig funnits "på bordet". Det var en tom pistol, och det visste iranierna mycket väl.

Det laddade vapnet var sanktionerna. De slog mot folket. De övertygade den högsta ledaren, Ali Hussein Khamenei, om att helt förändra regimen och installera en ny och mycket annorlunda president.

Amerikanarna insåg detta och agerade därefter. Netanyahu, besatt av bomben som han var, gjorde det inte.

Och än värre: han gör det fortfarande inte.

Om det är ett symtom på galenskap att om och om igen ge sig på något som misslyckats, borde vi börja oro oss för "King Bibi".

FÖR ATT RÄDDA SIG från att verka ha misslyckats totalt har AIPAC börjat säga till sina senatorer och kongressledamöter att utarbeta nya sanktioner som ska införas i en obestämmd framtid.

Det nya "leitmotif" för den israeliska propagandamaskinen är att Iran luras. Iranierna kan inte göra på något annat sätt. Det är deras karaktär att luras.

Det här skulle kunna få effekt eftersom det grundar sig på en djupt rotad rasism. Bazaar är ett persiskt ord som hos européer associeras med köpslående och bedrägeri.

Men den israeliska övertygelsen om att iranierna luras grundar sig på en stabilare bas: vårt eget beteende. När Israel på 50-talet, med hjälp av

Frankrike, började bygga upp sitt eget kärnvapenprogram, måste man vilseleda hela världen och gjorde det också med bedövande verkan.

Av ren slump - eller kanske inte - sände Israels TV-kanal 2 i måndags en mycket avslöjande berättelse om just detta (precis två dagar efter att ha undertecknat Genèveöverenskommelsen!). Deras mest ansetta program, "Fact", intervjuade den israeliska Hollywood-producenten, Arnon Milchan, miljardär och israelisk patriot.

I programmet skröt Milchan över sitt arbete för Lakam, den israeliska underrättelsetjänsten som hade hand om frågan om Jonathan Pollard. (Sedan dess har frågan lagts ner.) Lakam specialiserade sig på vetenskapsspionage, och Milchan var till ovärderlig hjälp genom att i hemlighet och under falska förevändningar skaffa fram material som behövdes för det kärnvapenprogram som tillverkade de israeliska bomberna.

Milchan anspelade på sin beundran för den sydafrikanska apartheid-regimen och Israels samarbete med dem på kärnvapenområdet. Vid den tiden blev amerikanska vetenskapsmän förbryllade över en eventuell kärnvapenexplosion i Indiska oceanen, och det fanns teorier (som man bara viskade om) om en israelisk-sydafrikansk uppfinning.

En tredje part var shahen i Iran som också han hade ambitioner på kärnvapenområdet. Det är en historiens ironi att Israel hjälpte Iran att ta de första stegen mot detta.

Israeliska ledare och vetenskapsmän gjorde sitt allra yttersta för att dölja sina aktiviteter på kärnvapenområdet. Byggandet av Dimonareaktorn maskerades med en textilfabrik. Utlänningar som kom dit för att gå runt i Dimona lurades med falska väggar, dolda golv och dylikt.

Så när våra ledare talar om att bedra, luras och vilseleda så vet de vad det talar om. De respekterar den persiska förmågan att göra likadant och är rätt övertygade om att detta kommer att ske. Så ock praktiskt taget alla israeler och särskilt kommentatorerna i media.

EN AV de mest bisarra sidorna av den amerikansk-israeliska krisen är att Israel klagar över att USA "bakom vår rygg" har haft en hemlig diplomatisk kanal med Iran.

Om det fanns ett internationellt pris för chutzpah, skulle detta kunna bli en stark kandidat.

"Världens enda supermakt" hade hemliga förbindelser med ett viktigt land och informerade Israel om det först sent omsider. Vad fräckt! Hur vågar dom?!

Den verkliga överenskommelsen tycks inte ha utformats under de många timmarna med förhandlingar

i Genève utan just genom dessa hemliga kontakter.

För resten försummade inte vår regering att skryta med att den hela tiden kände till detta genom våra underrättelsekällor. De antydde att dessa var saudiarabiska. Jag skulle snarare misstänka att de kom från en av våra talrika källor inom den amerikanska administrationen.

Det må vara hur som helst med det - antagandet är att USA måste informera Israel i förväg om varje steg man tar i Mellanöstern. Intressant.

PRESIDENT OBAMA har tydligen beslutat att sanktioner och hot om militärt ingripande inte kan gå längre än så. Jag tror att han har rätt.

En stolt nation utsätter sig inte för öppna hot. Konfronterad med en sådan utmaning tenderar en nation att hålla ihop i patriotisk glöd och stödja sina ledare, hur mycket de än ogillar dem. Vi israeler skulle göra så. Och även vilken annan nation som helst.

Obama räknar med förändringarna i den iranska regimen som redan har börjat. En ny generation som i de sociala medierna ser vad som händer runt om i världen vill delta i det goda livet. Revolutionär glöd och ideologisk renlärighet avtar med tiden, vilket vi israeler vet alltför väl. Det hände i våra kibbutzer, det hände i Sovjetunionen, det händer i Kina och i Kuba. Nu också i Iran.

SÅ VAD borde vi göra? Mitt råd i all enkelhet är: om man inte kan besegra dem - gå samman med dem.

Sätt stopp för Netanyahus fixering. Anamma Genèveavtalet (det är bra för Israel). Ta bort blodhundarna i AIPAC från Capitol Hill. Stöd Obama. Rätta till relationerna med USA's administration. Och, viktigast - sänd trevare till Iran för att förändra våra ömsesidiga relationer, hur sakta det än må gå.

Historien visar att gårdagens vänner kan bli dagens fiender, och dagens fiender kan bli morgondagens allierade. Det har redan hänt en gång mellan Iran och oss. Bortsett från ideologi finns det inte någon verklig intressekrock mellan de två nationerna.

Vi behöver få ett annat ledarskap, så som Iran har börjat skaffa sig. Tyvärr har alla israeliska politiker, både på vänster- och högerkanten, gått med i Galningarnas marsch. Inte en enda röst från etablissemanget har höjts mot den. Den nya ledaren för Labor Party, Yitzhak Herzog, är lika mycket en del av det som Ya'ir Lapid och Tzipi Livni.

Som det heter på jiddisch: Galningarna skulle ha varit roliga om de inte vore våra egna galningar.

Uri Avneri
Översättning Anja Emsheimer

Mandela lever, han sitter i ett israeliskt fängelse, är palestinier och heter Marwan Barghouti.

Så sent som år 2008 fanns Sydafrikas Nelson Mandela på USA's terroristlistan. Storbritannien avskrev honom som terrorist "redan" 2006, och moderaterna, som leder Sveriges nuvarande regering vägrade att stödja kampen mot apartheid, som då leddes av Nelson Mandela. Dessa länders statsöverhuvud var närvarande vid Nelson Mandelas minnesceremoni i Johannesburg för att lovorda hans insats för demokrati och jämställdhet i Sydafrika. De har instämt i kören, som hyllar Mandela som en global symbol för kampen för mänskliga rättigheter.

Har dessa ledare ändrat uppfattning? Har de verkligen lärt sig av historien eller är det bara ett uttryck för opportunism, när världens folk har tagit Mandela till sitt hjärta. Mandela var onekligen en stor statsman. Han ändrade ANC's taktik från väpnad kamp till förhandling och försoning. Han sade att det i första hand inte handlade om att befria de svarta från slaveriet utan att befria de vita från rädslan. Dock har han alltid hållit stenhårt på målet av majoritetsstyre medelst "one man one vote". Och han hade den vita de Clerk vid förhandlingsbordet, som hade insikten och modet att ta emot den utsträckta handen.

Mandela satt fängslad av apartheidregimen i 26 år som terrorist.

Sedan 2002 sitter Marwan Barghouti i israeliskt fängelse, dömd även han för terrorism. Han är medlem i det palestinska parlamentet och en ledargestalt inom Fatah, president Mahmoud Abbas parti, men åtnjuter stor respekt i alla politiska läger i Palestina. Vid förhandlingarna om utbyte av palestinska fångar mot den tillfångatagne israeliske soldaten Gilad Shalit, insisterade Hamas förgäves på frigivning av Fatahmedlemmen Marwan Barghouti. Detta trots att han förespråkar och insisterar på en tvåstatslösning baserad på 1967 års gränser. Han betecknas som Mahmud Abbas potentielle efterföljare och har kallats för Palestinas Mandela.

Hans frigivning kunde vara ett första steg mot en försoningsprocess mellan Hamas och Fatah på dessa grundvalar. Israel skulle då ha en stark förhandlingspartner, som kunde "befria judarna från rädslan och misstänksamhet" gentemot palestinerna. Men var finns idag en de Clerk på den israeliska sidan? Var finns den israeliska ledaren, som kunde ge palestinerna tilltro att Israel menar allvar och vill göra slut på ockupationen?

Om världens ledare i sin tur menar allvar med hyllningen till Nelson Mandela, borde de kräva att Marwan Barghouti omedelbart frigges, att utbyggnaden av bosätt-

ningar, husförstörelser och skövling av palestiniernas odlingar omedelbart stoppas med hot om sanktioner, och att seriösa förhandlingar tas upp.

Nelson Mandela var väldigt klar i denna fråga. "Vår frihet är inte

fullständig så länge palestinierna inte har uppnått sin frihet", underströk han. Är det kanske därför Israels nuvarande Premiärminister avböjde att delta i minnesceremonin?

Ilan Cohen

Marwan Barghouthi's Message after Mandela's death.

I salute the freedom fighter and the peace negotiator and maker, the military commander and the inspirer of peaceful resistance, the relentless militant and the statesman. You have dedicated your life to ensure freedom and dignity, justice and reconciliation, peace and coexistence can prevail. Many now honour your struggle in their speeches. In Palestine, we promise to pursue the quest for our common values, and to honour your struggle not only through words, but by dedicating

our lives to the same goals. Freedom dear Madiba, shall prevail, and you contributed tremendously in making this belief a certainty.....

Marwan Barghouti, Hadarim Prison, December 6, 2013

Hela texten: http://nenanews.globalist.it/Detail_News_Display?ID=92685

Att lägga ord i en död mans mun

Att lägga ord i en död mans mun har naturligtvis en stor fördel. Personen ifråga har ju ingen möjlighet att försvara sig. Om man dessutom undviker att citera något skrivet eller något som yttrats offentligt utan hänvisar till ett samtal man och man emellan, går man helt säker. I Judisk krönika 3/2013 gör Anders Carlberg just detta. Jag vet inte om Anders Carlberg ljuger, minns fel eller bara förvrängt ett yttrande av min far, Joachim Israel, för att det ska passa Carlbergs syften. Joachim har varit död i drygt 12 år, så han kan inte gå i svaromål. Självt vet jag bara att jag aldrig läst något av honom - och han publicerade sig ofta i böcker, pressen och andra media - som tyder på att han skulle ha de åsikter som Carlberg tillskriver honom. Inte heller har jag - eller någon annan person som stod honom nära - hört honom framföra en ståndpunkt som på minsta sätt liknar de Carlberg refererar, nämligen att Joachim tyckte att "de svenska judarna borde beväpna sig, träna sig i självförsvar för att försvara sig mot judehatarna".

Carlberg hävdar att förklaringen till Joachims påstådda yttrande var rädsla. "En del av de aggressiva Israelkritikerna med judisk bakgrund är helt enkelt mer skräckslagna för antisemitismen än vi andra." Därför "tjuter de med ulvarna", "det är säkrare att ansluta sig till vargflocken än att vara det byte som vargarna jagar". Och "den starka Israelkritikern Joachim Israel" var naturligtvis, enligt Carlberg, en sådan person.

Hela detta nummer av Judisk krönika präglas av idén om att den jude som kritiserar den israeliska statens ockupationspolitik är självhatare och i grund och botten antisemit. (Intressant att notera är att den enda artikeln som prisar judiska intellektuella, Ingrid

Lomfors artikel om Hälsingegården, nämner såväl min mor som min morfar men inte Joachim. Kanske hade det komplicerat bilden av honom och försvårat att framställa honom som självhatare?) Låt mig därför på en gång klargöra: Joachim var inte starkt kritisk till Israel eller till det israeliska folket, han var starkt kritisk till den israeliska statens ockupationspolitik, som nu har pågått i närmare ett halvsekel. På samma sätt var han starkt kritisk till USA:s krigföring i Vietnam, vilket inte gjorde honom till "USA-kritisk" eller kritiker av det amerikanska folket. Inte heller var han "Sverigekritiker" eller fientligt inställd till det svenska folket för att han skarpt kritiserade hur romerna i Sverige diskriminerades.

Det som drev Joachim Israels engagemang var inte rädsla för antisemiterna. Han hade själv erfarit vad nazismen innebar och hans synsätt kan enklast sammanfattas på följande sätt: Man kan dra två slutsatser av Förintelsen. Antingen att det inte får hända judarna igen eller att det inte får hända *någon* igen. Joachim intog otvetydigt det andra förhållningssättet. Därför var han en orädd kritiker av förtryck och diskriminering varthän det uppstod. Denna hans modiga hållning ledde till han utsattes för flera antisemitiska angrepp. Känt är t.ex. att Nya Wermlands-Tidningens karakteristik av honom som "en främmande fågel i vårt svenska kulturklimat". Att Judisk krönika 12 år efter hans bortgång nu ansluter sig till kören som försöker baktala honom finner jag djupt upprörande.

Dan Israel

Antisemiternas sång

Varför ska man leva
som pack och banditer?
Vi klarar oss bättre
som antisemiter.

Vi vet, fast vi inte
har stöd utav lagen:
Nån måste ha skulden.
Nån måste bli slagen.

Jag fråga min kompis,
ja, en av de våra
Vad kan nu semiterna
vara för några?

Och slår de tillbaks
om man ger dem på huden?
Han sa: En semit?
Det är bara en jude.

Nog är det väl fan att
jag inte blivit väckt förr,
fast Einstein har jag haft
en väldig respekt för

och jag måste fråga -
fast Gud det förbjude
om möjligen
Abraham Lincoln var jude?

En jude är Rajkin¹,
en jude var Kaplan,
min granne Rabinovitj
och Charlie Chaplin

och sex millioner
som dog för fascismen
och till och med
grundaren utav marxismen.

Men kompisen sa att
de tror de är kungar,
att de dricker blod ifrån
kristna små ungar

och nere på ölfiket
sa nån i morse
att judarna spikade
Jesus på korset.

De måste ha blod.
Sån är judenaturen,
så de går till Zoo
och tar livet av djuren

och står du i brödkö
från måndan till lördan
så tänk på att judarna
stal hela skörden.

Längs Kursk och Kazanvägen
bor bara judar.
Där bygger de villor
och lever som gudar.

Slå ner dem! Vi får inte
skrämmas till tystnad!
slå juden på käften
och rädda vårt Ryssland!

Vladimir Vysotskij
1) Arkadij Rajkin (1911-1987) var
Sovjettidens populäraste komiker.
© Ola & Carsten Palmær.
Översättning, 1986

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

*Tel.: 08-84 97 48. e-post: **redaktionen@jipf.nu***

är medlemsblad för föreningen

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

Talespersoner:

Dror Feiler, tel.: 0702855777 och Ilan Cohen, tel.: 0768186072

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 250 kr.

Enbart prenumeration kostar 150 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

Postgiro: 475 29 1 7-7